

Dr. Nagy Endre búcsúbeszéde Leövey András professor emeritus temetésén

Prof. Dr. Leövey András
(1926 - 2019)

Nyíregyházán született, majd szülei Debrecenbe költöztek. Elemi iskolába már itt járt. Orvosi diplomát *summa cum laude* minősítéssel a Debreceni Orvostudományi Egyetemen kapott 1951-ben. Végzés után Debrecenben kezdetben a II. Belklinikán, majd a I. Belklinikán dolgozott, utóbbit klinikaigazgatóként 1974-től 20 éven át vezette. Kandidátusi disszertációját 1968-ban, MTA doktori disszertációját 1982-ben védte meg. A belgyógyászat és az endokrinológia mellett immunológiából, geriátriából és klinikofarmakológiából is szakvizsgát tett. 1974-től 6 éven át a Debreceni Orvostudományi Egyetem rektorhelyettese, majd 1985-1991 között rektora volt. 1990-ben a Magyar Rektori Konferencia elnöke. Tizenegy éven át a Magyar Tudományos Akadémia Klinikai I. Tudományos Minősítő Bizottságának elnöke. Nyugalomba vonulását követően emeritus professzorként oktatott, kutatott, gyógyított tovább a klinikán.

Összesen 238 közleménye jelent meg az autoimmun betegségek pathogenesisével, a klinikai immunológia egyes kérdéseivel és pajzsmirigybetegségek immunológiai vonatkozásaival kapcsolatban. Több könyvet írt vagy szerkesztett. Munkatársai közül 7-en szereztek akadémiai doktori címet. Debrecenben a nyolcvanas évek végén megteremtette a belgyógyászaton belül az endokrinológia profilt, és mint a klasszikus klinikai endokrinológia vezető képviselője, utat nyitott a modern klinikai endokrinológia számára.

Társaságunkhoz, a hazai endokrinológiai közülethez ezer szállal kötődött. A Pajzsmirigy Szekció tiszteletbeli elnöke volt. 2002-ben kapta meg Társaságunk legmagasabb elismerését, a Magyar Endokrinológiáért díjat. Számos kitüntetés közül erre, és a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjére volt a legbüszkébb. 1983-1991 között a Magyar Allergológiai és Klinikai Immunológiai Társaság elnöke is volt.

A kilencvenkét év valódi, teljes életet jelentett, még ha a sok eredmény mellett megpróbáltatásokban és nehéz helyzetekben is volt része Leövey professzornak. Átélt egy világháborút, két rendszerváltást – a második idején rektor volt – a hazai oktatási rendszer többszöri átszervezését. Ugyanakkor sok örömét lelte, és ezt mindig hangsúlyozta is, munkatársai, tanítványai és családtagjai, gyermekei sikereiben. Belgyógyászok, endokrinológusok, immunológusok generációi nőttek fel tanítványaként. Bár az utóbbi néhány évben nehezebben mozgott, a gyógyítástól soha nem tudott elszakadni. Szerdai szakrendelését nyugdíjas korában is megtartotta. Egy évvel halála előtt, 91 éves korában egy nap azt mondta: „Kérlek, hogy új beteget mostmár ne jegyezzetek nekem elő, de a régieket még végigviszem.” Akkor ez annyira magától értetődőnek tűnt, hogy nem is jutott eszembe, hogy a sors közbeszólhat. Leövey professzornak azonban ebben is igaza lett; bár már nem Ő ül ott szerdánként a szakrendelőben, de mindazok, akik helyére lépnek, lépünk, direkt vagy indirekt módon az Ő tanítványai vagyunk, azt a szellemet és tudást visszük tovább, amit a Leövey-klinikán tanultunk.

Dr. Nagy Endre